

Δημήτρης Μαυροφρύδης

Ο Θεσσαλονικιός που ήθελε να γίνει ναυτικός

(αλλά στο μεταξύ έγινε ο σεφ των ισχυρών της θάλασσας)

Αν μιλήσεις μαζί του μια φορά, το σίγουρο είναι ότι θα προσπαθήσεις να μιλήσεις και δεύτερη και τρίτη... Γιατί ο κύριος Δημήτρης Μαυροφρύδης δεν είναι απλά ένας επαγγελματίας της γεύσης. Είναι ο άνθρωπος που έχει μαγειρέψει για μερικά από τα μεγαλύτερα ονόματα του εγχώριου και ξένου τζετ σετ. Με πλοηγό την τύχη αλλά και τη δίψα του για μάθηση βρίσκεται από καιμαροτάκι στα σαλόνια του Νιάρχου, του Λιβανού αλλά και της βασιλικής οικογένειας της Σαουδικής Αραβίας. Μιλά για πρώτη φορά για τους διάσημους εργοδότες του, αναπολεί τα θαλασσινά ταξίδια μαζί τους και μας «ταξιδεύει» στα άδυτα της κουζίνας τους – αλλά και του δικού του παραμυθιού

«Ο σεφ είναι όπως ένας διευθυντής ορχήστρας. Πρέπει να ρυθμίζει τα πράγματα ώστε να πηγαίνουν όλα σωστά, με ηρεμία και ησυχία. Δηλαδή πρέπει να είναι ένας διπλωμάτης, να βρει τους βοηθούς του, ώστε να μπορέσει να αντεπεξέλθει στις υποχρεώσεις του. Από την άλλη πρέπει να είναι επικοινωνιακός»

Λίγο πριν τον συναντήσω σκεφτόμουν πως οι νέοι δημιουργικοί σεφ φτιάχνουν τα δικά τους ταπεινά εστιατόρια, ονειρεύονται «χρυσούς σκούφους», ονοματεπώνυμο και μπόλικη χρυσόσκονη. Υποψιάζομαι ακόμη πως τα νέα τζάκια χρειάζονται οπωσδήποτε μια γευστική φαντασίωση για να δώσουν μια κοσμοπολίτικη διάσταση στην ευτυχία τους. Όμως η αλήθεια είναι αλλού. Οι εμπνεύσεις των σημερινών σεφ

μοιάζουν με αδόκιμα σκαριφήματα μπροστά σε ένα αληθινό γαστρονομικό ταξίδι. Και επειδή στην ουσία το θέμα είναι να νιώθεις έστω και για λίγο βασιλιάς, ο σεφ Δημήτρης Μαυροφρύδης θέλησε να μοιραστεί μαζί μας το δικό του παραμύθι. Μακριά από τα φώτα της τρέχουσας σκηνής, «ντρέπομαι να πω ότι είμαι σεφ», μας «ταξιδεύει» σε ονόματα μυθικά, λουσμένα σε πραγματική χλιδή και χρυσόσκονη. Η συνομιλία μας γίνεται μετ' εμποδίων αφού οι υποχρεώσεις, τόσο οι επαγγελ-

ματικές όσο και οι οικογενειακές, τον απορροφούν συνεχώς. Αυτό το ηλιόλουστο πρωινό του, κάπου σε μια πάροδο στο Καλαμάκι, ο κύριος Μαυροφρύδης κάθεται απέναντί μου αποφασισμένος να ξεφυλλίσει το άλμπουμ της ζωής του, ένα μιξάζ εικόνων «κουζίνας και θάλασσας». Ετοιμόλογος, μιλά αργά και σταθερά, ζυγίζοντας κάθε λέξη του. Είναι πολύ φυσικό άλλωστε. Το μήνυμα στη δική του περίπτωση είναι παραπάνω από

σαφές. Είμαι υποχρεωμένη να συμφωνήσω μαζί του και αφήνομαι στο ρυθμό που επιβάλλει η ροή της κουβέντας μας. Άλλωστε «η επαφή μου με τους εργοδότες μου αφορά αποκλειστικά και μόνο το μενού» λέει με ευγένεια. Η θητεία του ως σεφ δίπλα σε ανθρώπους του τζετ σετ όπως ο Σταύρος Νιάρχος, ο Γιώργος Λιβανός ή ο βασιλιάς της Σαουδικής Αραβίας δεν στάθηκε ικανή να υπονομεύσει την προσωπικότητά του. Αντίθετα, ευγνωμονεί τους «εργετές του» και ειδικότερα τον

«κύριο Νιάρχο, στον οποίο οφείλω την εξέλιξή μου ως μάγειρας». Ο ίδιος, άλλωστε, προέρχεται από μια τυπική ελληνική οικογένεια από τη Θεσσαλονίκη. «Ο πατέρας μου ήταν σιδηρουργός και η μητέρα μου μια απλή νοικοκυρά. Πολλές φορές, όταν μου έλεγε "βοήθησέ με λίγο στην κουζίνα" δεν έβαζα εύκολα τα χέρια μου αφού πίστευα ότι η κουζίνα είναι γυναικεία... δουλειά. Από την άλλη, από μικρός μου άρεσαν τα καράβια. Ήθελα να ταξιδέψω και τελικά ήμουν γύρω

στα δεκατέσσερα όταν βρήκα μια εταιρεία. "Επεσα" όμως σε ένα κότερο. Ήταν του κυρίου Νιάρχου. Κάπως έτσι, τυχαία, μπήκα στην περιπέτεια της μαγειρικής» λέει με συγκρατημένη συγκίνηση.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ-ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑ-ΠΑΡΙΣΙ Αν έχεις τύχη (και θάρρος) διάβαινε

Ξεκινητά με ποια ιδιότητα; «Πήγα ως καιμαροτάκι μιας και δεν ήξερα να κάνω κάτι άλλο. Κάθισα ένα μήνα περίπου σε-

βίροντας το πλήρωμα. Δεν μου πολυάρεσε και θέλησα να φύγω. Με συγκράτησε όμως ο μάγειρας του πληρώματος, λέγοντάς μου πως η δουλειά της κουζίνας είναι καλύτερη. Ο βοηθός του μάλιστα ήθελε να πάει στη μηχανή και κάπως έτσι έγινε η αλλαγή. Καταλαβαίνετε λοιπόν γιατί στην κουζίνα μπήκα τελειώς τυχαία. Ο άνθρωπος αυτός είχε το ταλέντο να με μυήσει στα μυστικά της με εύκολο τρόπο ώστε να μην έχω την αίσθηση ότι "είναι μια δουλειά δύσκολη και παράξε-

νη". Την αγάπησα αμέσως». **Ο κατάλληλος άνθρωπος της κατάλληλης στιγμής.** «Ήταν νέος, επικοινωνιακός και με κέρδισε αμέσως με το "χαίρεται!". Ακόμα και σήμερα δεν είναι μεγάλος σε ηλικία. Τώρα, εδώ και 15 χρόνια είναι σεφ στο σπίτι του κυρίου Λιβανού. Ήταν πολλά χρόνια στο σπίτι του κυρίου Νιάρχου. Επειδή ταξίδευε συνεχώς μαζί τους, θέλησε να γυρίσει στην Ελλάδα. Εκείνη την εποχή έφευγα από το σπίτι του ▶